ชื่อเรื่องวิทยานิผนธ์ : การศึกษาการผัฒนาและการใช้หลักสูตรวิชาอาชีผ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนโครงการนำร่องขยายการศึกษาภาคบังคับ จังหวัดนครสวรรค์

ชื่อผู้ เขียน :

นายสมพงศ์ ธานีรัตน์

ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต : สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะกรรมการสอบวิทยานิผนธ์ :

รองศาสตราจารย์ คร. เสริมศรี ไชยศร ประชานกรรมการ รองศาสตราจารย์ เผียน ไชยศร กรรมการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศุภวัฒน์ ชื่นชอบ กรรมการ

บทกัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษา 1) การพัฒนา และการใช้หลักสูตรวิชาอาชีพ ระดับมัชยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนโครงการนำร่องขยายการศึกษาภาคบังคับในจังหวัดนครสวรรค์ 2 โรงเรียน 2) ความคิด เห็นของนักเรียน ผู้ปกครองและผู้นำชุมชนเกี่ยวกับการเรียนการสอน วิชาอาชีพ และ 3) ผลการเรียนวิชาอาชีพของนักเรียน ผู้ให้ข้อมูลประกอบด้วยผู้บริหารสถาน ศึกษา ครูวิชาการ ครูผู้สอนวิชาอาชีพ นักเรียน ผู้ปกครองและผู้นำชุมชนรวมทั้งสั้น 125 คน ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลตั้งแต่กลางเดือนธันวาคม 2534 ถึงสั้นเตือนมีนาคม 2535 โดยเข้าไปผัก อาศัยอยู่ในโรงเรียนทั้งสอง เพื่อสังเกต สัมภาษณ์ จดบันทึก พร้อมทั้งบันทึกเทป ถ่ายรูปและถ่าย วิดีทัศน์ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยการจัดหมวดหมู่ตามความสัมพันธ์ของเนื้อหา แจกแจงความถี่ คิดค่าระดับเฉลี่ยและร้อยละ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ทั้งสองโรงเรียนใช้วิธีการปรับหลักสูตรที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ให้ เหมาะสมกับ ท้องถิ่น โดยผู้บริหารมอบหมายให้กลุ่มครูร่วมกันกำหนดรายวิชาอาชีพและให้ครูผู้สอนวิชาอาชีพจัด ทำแผนการสอน การกำหนดรายวิชาอาชีพนั้น กลุ่มครูได้ดำ เนินการศึกษา เอกสาร สำรวจและ รวบรวมข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตร และวิเคราะห์สถานการณ์ โรงเรียนหนึ่งกำหนดราย วิชาอาชีพให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ปกครองในท้องถิ่น ส่วนอีกโรงเรียนหนึ่งกำหนดตาม กวามสามารถของครูผู้สอน

ในการวินิจฉัยองค์ประกอบหลักสูตร และการจัดทำแผนการสอนนั้น ครูผู้สอนของแหล่ง
วิทยาการนอกโรงเรียนได้ตัดจุดประสงค์และกิจกรรมการเรียนบางส่วนของหลักสูตรออกไปเผื่อให้
เหมาะสมกับระยะเวลาเรียนและไม่ได้จัดทำแผนการสอน ส่วนครูผู้สอนของโรงเรียนที่จัดสอน
วิชาอาชีพในโรงเรียนได้ เพิ่มข้อปลีกย่อยในจุดประสงค์ และเนื้อหาวิชาให้เหมาะสมกับท้องถิ่น
พร้อมทั้งจัดทำกำหนดการสอนแต่ขาดความสมบูรณ์ในด้านจำนวนคาบเวลา สาระสำคัญและหัวเรื่อง
ย่อย

ในการจัดปัจจัยสนับสนุนการ เรียนการสอน โรง เรียนทั้งสอง ไม่ได้ระบุลักษณะ งานที่จะ ปฏิบัติ ในแต่ละ งาน ให้ชัด เจน การจัดกรู เข้าสอนมีทั้งจัดตามความสมัคร ใจและจัดตามความรู้ ความ สามารถของครู ทั้งสอง โรง เรียนประสบปัญหาการดำ เนินงานในด้านงบประมาณและ วัสดุหลักสูตร กิจกรรมแนะแนวที่ทั้งสอง โรง เรียนดำ เนินการคือ การให้คำปรึกษา กิจกรรมนิเทศการศึกษาที่ทั้ง สอง โรง เรียนดำ เนินการคือ การประชุมครูและการให้คำปรึกษา

ในด้านการ เรียนการสอนวิชาอาชีพ ครูผู้สอนทั้งสองดำ เนินการในลักษณะ เดียวกัน ได้แก่ เตรียมการสอนโดยการศึกษา เนื้อหา และ เตรียมวัสคุอุปกรณ์ไว้ล่วงหน้า นำ เข้าสู่บท เรียนโดยการ เร้าความสนใจ แจ้งวัตถุประสงค์และความสำคัญของการ เรียน จัดกิจกรรมการสอนโดยให้นัก เรียน ได้ปฏิบัติงานจริง การสรุปและประ เมินผลใช้วิธีสั่งงานและตรวจผลงานของนัก เรียน

พฤติกรรมนัก เรียนตามขั้นตอน ทักษะกระบวนการที่ เกิดขึ้น ได้แก่ ขั้นตระหนัก ขั้นวิ เคราะห์ กำหนดขั้นตอนการทำงาน ปฏิบัติงานตามที่กำหนดและประเมินผลการทำงาน ยังขาดขั้นสร้างทาง เลือก กำหนดทาง เลือก ปรับปรุงผลงานและประเมินผลรวม นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้นำชุมชนมีความคิดเห็นสอดคล้องกันว่าวิชาอาชีพที่เรียนตรงกับ ความต้องการของนักเรียนและท้องถิ่นมาก เป็นวิชาที่มีความเหมาะสมกับการประกอบอาชีพในท้องถิ่น และเป็นประโยชน์แก่นักเรียนมาก

ผลการ เรียนวิชาอาชีพของโรงเรียนที่ใช้แหล่งวิทยาการอยู่ใน เกณฑ์ดี ส่วนโรง เรียนที่ สอนวิชาอาชีพในโรงเรียน เอง มีผลการ เรียนอยู่ใน เกณฑ์ปานกลาง



Thesis Title: A Study of Lower Secondary Vocational Curriculum

Development and Its Implementation in Schools under

Educational Opportunity Expansion Pilot Project,

Nakhon Sawan Province

Author:

Mr. Sompong Thaneeratna

M.Ed.

Curriculum and Instruction

Examining Committee:

Assoc. Prof. Dr. Sirmsree Chaisorn Chairman
Assoc. Prof. Phian Chaisorn Member
Assist. Prof. Supawat Cheunchob Member

Abstract

of this research were to study about The purposes development and the implementation of lower secondary vocational curriculum in the two schools under Educational Opportunity Expansion Pilot Project in Nakorn Sawan Province, 2) the students', parents' and community leaders' opinions concerning the curriculum implementation and 3) students' vocational learning achievement. informants were school administrators, academic teachers, students, their parents and community leaders. The researcher stayed in schools from the middle of December, 1991 to the end of March, interviewing, taking notes and photographs, and recording observing,

both on cassette-tapes and video-tapes. Data were categorized and reported descriptively using also frequency distribution, arithmetic means and percentages. The findings were as follows:

Both schools adapted the Ministry of Education's curriculum. Groups of teachers were assigned to select the vocational subjects and the vocational teachers were expected to work on lesson planning. To decide on vocational subjects, the groups of teachers studied some documents, examined the information relating to curriculum development and analysed school and community context. One of these two schools chose the vocational subjects according to parents' needs but the other one based their decision on teachers' capability.

The teachers of the out-of-school resource centre left out some stated objectives and activities due to the limitations of study periods. They did not write up any lesson plan. The teacher who taught the vocational subjects in her own school added some objectives and content. She prepared written lesson plans for her course but they were incomplete. Some important content, subtopics, and study periods were not identified.

For instructional supports management, both schools did not identify operational tasks clearly. Teachers were appointed to teach vocational subjects both on the voluntary basis and on their capability. Both schools faced some problems of budget and curriculum materials shortage. Guidance activity that both schools used for their students was counseling. Teachers' meetings and counseling were the schools' educational supervision activities.

For vocational instruction, the two teachers who were observed took these steps: studied texts, prepared some materials, stimulated the students' interest, informed them of the objectives and the importance of the lessons, let them practise, and summarized and evaluated by giving assignments and examining students' works.

In terms of process skills, students could realize importance of problems, analyse, determine working procedures, follow the working steps, and evaluate their works. The process skills they did not work on were: formulating different alternatives for their works, making decisions on those alternatives, improving their work and participating in the final and overall evaluation.

Students, parents, and community leaders viewed that vocational subjects taught in both schools were appropriated to the needs of students and community. They were thought to be very useful for local careers and students themselves.

Students' vocational learning achievement was good in the school that used the out-of-school resource centre and was average in the other one.

ลิขสิทธิมหาวิทยาลัยเชียงใหม Copyright[©] by Chiang Mai University All rights reserved